

Štědrej večer nastal

1. Štěd - rej ve - čer na - stal. Štěd - rej ve - čer na - stal,
ko - le - dy při - chys - tal, ko - le - dy při - chys - tal.

/: Panímámo vstaňte, :/
/: koledu nám dejte :/

/: Panímáma vstala, :/
/: koledu nám dala :/

Pytel s oříšky

Kdo chce do mě nakouknout,
oříšků pár rozlousknout?

O čempak jsou? Inu, zkrátka
o zimě a o zvířátkách.

Přišel k nám host, spravil nám most
bez sekery, bez dláta, a je pevný dost.

Přišel k nám bílý vůl, zalehl nám celý dvůr.

Sletěl ptáček bezperák na náš strom bezlisták,
přišlo na něj bezzubátko, sežralo to bezpeřátko.

Lítá, lítá — nemá křídla,
kouše, kouše — nemá zubů.

Jsem studený, a přece zahřívám,
co by mrazem umrzlo.

Přišla k nám potvora,
koukla se do dvora,
na každém kolíčku
nechala trošičku.

Nejí a nepije,
bez barviček maluje.

Znám jednoho ptáčka,
dobrého zpěváčka,
černý nosí fráček,
žlutý má zobáček.

Jestlipak znáš toho ptáka,
co má na ocase raka?

Má to hlavu jako kočka, má to nohy jako kočka,
má to ocas jako kočka, a není to kočka.

mráz

sníh

o slunce

sníh

sníh a mráz

sníh

sníh

mráz

kos

straka

kocour

Ospalý vánoční andělek

Malý nebeský andělek Adélka popadla svůj košíček a chystala se vylétnout. „My letíme na nákup?“ ptala se zvědavě její panenka.

„Ale kdepak,“ řekla slavnostně Adélka, „dnes je náš

velký den! Poletíme na Zemi a budeme sbírat psaníčka, do kterých děti napsaly svá vánoční přání! To je velká pocta a každému se to nepoštěstí. Většina andělů pracuje před Vánocemi v nebeské dílně. Vyrábějí dárky a leští hvězdy, aby se blýskaly. Skoro rok jsem se na ten důležitý úkol těšila.“

„Adélko, pozor!“ ozval se náhle zdálky něčí hlas. Adélka v poslední vteřině uskočila před proudem vody.

„Promiň, prosím tě, já nerad,“ omlouval se malý andílek, „nedával jsem při mytí hvězd pozor a převrhl jsem kbelík s vodou!“

„Ty se máš,“ zadíval se jiný malý anděl závistivě na Adélku, „já bych tak rád letěl dolů na Zemi! Měj oči otevřené a zapamatuj si všechno, co tam uvidíš, abys nám o tom pak mohla vyprávět!“ — „Slibuji,“ křikla už v letu Adélka a spěchala dál.

Chvilku nato potkala dva vrchní anděly Rebeku a Kryštofa, kteří byli na inspekční cestě. Právě jim vděčila za to, že byla tento rok vybrána pro let do světa lidí. „Tak co, Adélko, jak se cítíš před dalekou cestou? Nemáš trému?“ zeptala se jí Rebeka.

„Velikánskou,“ přiznala poctivě Adélka a malinko si

zívla. „Dnešní noc jsem skoro nezamhouřila oči,“ omlouvala se. „Nic se neboj, však ty to zvládneš,“ povzbuzoval ji Kryštof vlídně a mrkl na ni. „Přejeme ti

šťastný let a pozdravuj na Zemi všechny naše přátele.“ Povzbuzena těmi milými slovy spěchala Adélka dál, ale pojednou cítila, jak jí těžknou křídla a pohybují se stále pomaleji. „To je divné,“ posteskla si, „i ten košík je najednou nějaký těžký, a přitom v něm ještě vůbec nic nemám! Ááách, já jsem tááák ospalá! Kdybych si jen mohla lehnout do měkké postýlky a trochu si zdřímnout! Stačila by docela malá chvílička!“

„Já jsem taky nějaká unavená,“ přidala se panenka, „dnes v noci jsi mě k sobě tak silně tiskla, že jsem se skoro udusila. Podívej, jaké kolem nás plují heboučké obláčky.“ — „Tak dobře,“ rozhodla se Adélka, „uděláme si malou přestávku a pak to doženeme.“ Sotva Adélka ulehla na obláček, okamžitě usnula hlubokým spánkem. Panenka jakbysmet. Zdálo se jim o spoustě dětí, jak jim podávají svá vánoční přáníčka.

Vrchní andělé Rebeka a Kryštof mezitím pokračovali ve svém kontrolním letu. Brzy zjistili, že všichni andílci pilně plní své povinnosti a žádný nedělá nezbedu.

Spokojeně se vraceli na svůj domovský oblak, když se Rebeka zeptala: „Poslyš, Kryštofe, co budeme vlastně celý den dělat?“

Ten bezradně pokrčil rameny a Rebeka pokračovala: „Já mám nápad! Co bys řekl, kdybychom si zaletěli dolů na Zemi? Ráno se mi zdálo, že malá Adélka vy-